

TAINA CELOR 10 PORUNCI

În seara aceasta aş vrea să vă împărtăşesc ceva ce, după părerea mea, este un lucru minunat.

Când vorbim despre iudaism, este total greşit să îl numim „o religie”, deoarece iudaismul nu este o religie. Eu nu ştiu ce este o religie, dar noi nu suntem aşa ceva, ci suntem o naţiune căreia i s-a dat o Lege, aceasta fiind calea dată de Dumnezeu pentru a avea legătură cu El. Dacă ar fi să definesc iudaismul într-un singur cuvânt, l-aş numi „o relație”, sau „mijlocul prin care putem avea o relație, o legătură sau părtăşie cu Creatorul Universului”.

Toată Legea ne vorbeşte numai despre stabilirea acestei relații sau legături, toate poruncile fiind de fapt calea prin care putem comunica și prin care putem fi legați mai puternic de Creatorul nostru.

De fapt, cuvântul „mitsva” în limba ebraică provine din cuvântul „seveth” care înseamnă „legătură”. Aşadar, „mitsva” nu înseamnă „poruncă”, acum cum traducem noi adesea, ci înseamnă „legătură”.

În limba ebraică, cuvântul „seveth” înseamnă „echipă, oameni care sunt alăturați”.

Noi avem 613 puncte de legătură cu Dumnezeu, puncte prin care putem stabili și avea o legătură cu El.

Când HaShem S-a descoperit în fața poporului evreu, la Muntele Sinai, a făcut-o în așa fel încât a fost văzut de tot poporul, și știm că acolo ne-a dat ceea ce noi numim „Cele zece Porunci”.

Prin aceste zece Porunci, Dumnezeu ne-a dat cele mai importante zece principii pe care trebuie să le cunoaștem. Înțelepții noștri învață că de fapt, cele zece Porunci sunt de fapt rădăcina celor șase sute treisprezece porunci din întreaga Tora. Cu alte cuvinte, din aceste zece Porunci pot fi derivate celelalte șase sute treisprezece porunci. Aparent, cele zece porunci pot fi derivate din primele două porunci; porunca a doua din prima, prima poruncă din primul cuvânt, iar primul cuvânt din prima literă. Cele zece porunci sunt de fapt sursa întregii Tora.

În seara aceasta, aş vrea să vă propun ceva. Scopul iudaismului este de a avea o relație, o legătură, o conexiune cu Dumnezeu sau de a ști cum să avem o relație cu

Dumnezeu, pentru că noi nu știm cum să avem o relație cu El, dacă nu știm cum să interacționăm unii cu alții. Cum aș putea interacționa cu o Ființă pe care nu o cunosc, dacă nu știu cum să interacționez cu o ființă pe care o pot vedea, adică pe voi, pe soția mea, pe copiii mei, pe prietenii mei?

În mod evident, iudaismul este despre a avea o relație, o interacțiune fie cu oamenii, fie cu Dumnezeu, fie și cu oamenii și cu Dumnezeu. Dar dacă scopul iudaismului este să avem relații, să creăm relații, în seara aceasta vă voi sugera ceva și anume, că cele zece Porunci trebuie să fie mijlocul sau calea de stabilire a acestei relații.

Cele zece Porunci sunt cele mai importante zece principii pe care ni le-a dat Dumnezeu. De ce? Pentru că ele ne spun de ce anume avem nevoie pentru a crea o relație desăvârșită. Așadar, îndrăznesc să spun că dacă în seara aceasta analizăm bine cele zece Porunci, veți vedea ceva foarte frumos deoarece cele zece Porunci vor descoperi taina a ceea ce cer relațiile pe care ni le-a dat Dumnezeu.

Să începem! Eu voi citi cele zece Porunci și vă rog pe voi să decideți de ce din cele șase sute treisprezece porunci, Dumnezeu le-a ales pe cele zece. Așadar, voi sunteți juriul care decide dacă într-adevăr acestea sunt cele mai importante zece porunci, dacă acestea sunt cele mai importante zece legi pe care ați vrea să le dați poporului evreu ca și o Declarație de bază a iudaismului, dacă acestea sunt cele mai importante zece lucruri pe care ați vrea să le dați evreilor înainte de a le da Tora? Ce le-ați da? Aceste zece Porunci sau le-ați da altele?

Să începem cu citirea celor zece Porunci așa cum sunt scrise în Tora.

1. **1. – „Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău.”**

Este o poruncă importantă? Da sau nu? Da. Dacă o vom studia cu atenție, vom observa că aceasta nu este o poruncă, pentru că Dumnezeu nu le-a poruncit aceasta, ci mai degrabă le-a atras atenția evreilor, i-a avertizat să se concentreze asupra acestui adevăr, a acestei realități. Dumnezeu S-a arătat în fața întregului popor evreu tocmai pentru ca ei să aibă conștiința realității Lui.

2. – „Să nu ai alți dumnezei afară de Mine.”

Este o poruncă importantă? Aici se ridică o întrebare: Prima poruncă nu o include și

pe a doua? Dacă „*Eu sunt Domnul Dumnezeul tău*”, este clar că nu trebuie să avem alți dumnezei în afară de El, este adevărat? Astfel, această poruncă sună ca o repetare a primei porunci.

Dumnezeu S-a descoperit în fața evreilor și ei L-au văzut, iar după aceea le-a spus: „*Să nu ai alți dumnezei afară de Mine!*” De ce a spus El aceasta? Noi trebuie să înțelegem această poruncă. Ce a vrut să spună Dumnezeu prin aceste cuvinte? Dacă un om se închină la o stâncă sau la un pom, acel om nu este un închinător la idoli, ci este un nebun, fiindcă este o nebunie să te pleci în fața unei pietre.

Dar nu la aceasta s-a referit Dumnezeu când a dat această poruncă. El Se folosește de anumite lucruri pentru a Se descoperi în lume, Se folosește de creația Sa pentru a crea o „curgere” în lume. Ce vreau să spun prin aceasta? Vreau să spun că El Se folosește de lună, de stele, de soare și de întregul sistem planetar, adică de alinierea stelelor, pentru a aduce în lume puterea Sa duhovnicească.

În istoria umanității a existat un timp în care oamenii au fost foarte conștienți de aceasta. Astfel, când vedeau că se aliniau pe cer un anumit grup de stele, ei puteau spune: „Din alinierea acestor stele se vede că puterea lui Dumnezeu coboară jos și va avea loc ceva.” De exemplu, un anumit fel de aliniere al stelelor arăta că va urma o creștere și o dezvoltare a culturii umane. Oamenii puteau vedea aceasta, puteau vedea felul în care folosea Dumnezeu stelele pentru a-și aduce Mesajul în lume.

Dar acest lucru era foarte periculos. De ce? Pericolul este că atunci când dorești să aduci închinare, în loc să te închini lui Dumnezeu, ai putea cădea în extrema să te închini la stele. O asemenea închinare nu este o nebunie, cum este în cazul închinării la o piatră sau la un pom, deoarece dacă înțeleg că alinierea stelelor aduce ceva duhovnicesc în lume, o putere care produce ceva în lume, aș putea să încep să mă gândesc: „Oh, stelele acestea sunt sursa acestui bine adus în lume, de aceea mă voi închina lor!” Aceasta nu este nebunie, ci pur și simplu nu-mi folosesc mintea ca să judec lucrurile corect. În cazul acesta, noi trebuie să privim dincolo de stele și să spunem: „O clipă! Cine a creat stelele? Cine este adevărata Sursă a existenței tuturor?”

Aceasta este închinare la idoli, de aceea, primii închinători la idoli erau numiți „închinători la stele și la soare”, iar de aici au derivat și celelalte forme de închinare păgână.

Deci, când Tora scrie despre interzicerea închinării la idoli este o interzicere adevărată. Când Dumnezeu spune: „*Eu sunt Domnul Dumnezeul tău; să nu ai alți dumnezei afară de Mine*”, El vrea să spună că atunci când vei vedea puterea lui Dumnezeu manifestată în anumite lucruri, ca de exemplu, când vezi că El lucrează prin stele pentru a transmite un mesaj pe pământ, tu să nu te închini la stele, ci să recunoști că „Eu sunt în spatele tuturor lucrurilor. Eu sunt Sursa din spatele tuturor lucrurilor, deci nu faceți greșeala de a privi lucrurile superficial, ci recunoașteți că Eu stau în spatele a tot ce se întâmplă.” Înțelegeți?

Atunci ce ne spune Dumnezeu prin primele două porunci?

„*Eu sunt Domnul Dumnezeul tău!*”

„Voi M-ați văzut aici, pe Muntele Sinai, de aceea, atunci când Mă voi descoperi vouă și veți vedea că-Mi voi revărsa binecuvântarea în lume folosindu-Mă de stele, de sistemul planetar sau de alte lucruri, să nu faceți greșeala să vă închinați înaintea lor, ci să recunoașteți că Eu sunt în spatele tuturor lucrurilor.”

Aceasta este porunca a doua. Este o poruncă bună? Da. Are sens? Da.

3. 3. - „**Să nu iei în deșert Numele Domnului Dumnezeului tău.**”

O altă traducere a acestei porunci este: „**Să nu folosești Numele Meu pentru a jura strâmb.**”

Să vedem ce înseamnă aceasta. Dacă mergem într-o Curte de judecată, există două feluri de jurăminte pe care le putem face.

Să zicem că vreau să neg faptul că Ruben mi-a împrumutat un milion de dolari, iar când judecătorul mă întreabă: „Ți-a împrumutat Ruben un milion de dolari?”, eu neg aceasta și spun: „Sunt gata să jur în Numele Domnului că nu mi-a împrumutat o asemenea sumă de bani.”

Când spun aceasta, eu mint sub acel jurământ pentru a scăpa cu un milion de dolari. Acesta este un fel de jurământ pe care-l putem face, un jurământ mincinos, fals.

Un alt tip de jurământ pe care putem să-l facem este să spunem în Numele Domnului că masa este de fapt un scaun.

Așadar, primul jurământ pe care-l fac este un jurământ mincinos pe care-l fac cu scopul de a scăpa cu un milion de dolari, iar al doilea jurământ este unul fals, deoarece spun că masa este scaun.

La care din aceste două tipuri de jurăminte credeți că se referă Tora când porunca dată de Dumnezeu spune: „*Să nu iei în deșert Numele Domnului Dumnezeului tău!*”? La primul sau la al doilea jurământ? La al doilea. De ce? Pentru că Dumnezeu vrea să ne învețe că Numele Său trebuie respectat și nu folosit pentru a spune ceva nebunesc.

Desigur, și primul jurământ este greșit și nu avem voie să-l facem, dar a jura ceva nebunesc folosind Numele Domnului este mai greșit și nu trebuie să facem niciodată aceasta.

4. 4. - „*Adu-ți aminte de ziua de odihnă ca s-o sfințești.*”

Este o poruncă bună, așa-i? Da. Suntem de acord cu toții? Da.

5. „*Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pentru ca să îți se lungească zilele în țara pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeul tău.*”

Este aceasta o poruncă importantă? Da. De ce? Pentru că este felul în care putem păstra echilibrul societății umane.

6. 6. - „*Să nu ucizi.*”

Este o poruncă importantă? Da.

7. 7. - „*Să nu preacurvești.*” Este foarte importantă.

8. 8. „*Să nu furi.*”

Aici este o problemă, deoarece în Tora ni se spune: „*Să nu răpești.*” și nu: „*Să nu furi.*” De ce a dat Dumnezeu o poruncă atât de specifică: „*Să nu răpești?*”

„*Să nu furi*” este o poruncă generală, dar aici Dumnezeu a dat o poruncă clară, deoarece oamenii răpesc tot timpul ceva ce aparține altora. Pentru mine, această poruncă este ceva foarte special.

9. 9. - „*Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău.*”

Aceasta înseamnă să nu fii martor mincinos într-o Curte de judecată. Dacă am

văzut ceva și suntem chemați de cineva să depunem mărturie într-o Curte de judecată, să nu acceptăm mită și să nu mințim, ci să spunem adevărul. Trebuie să facă această poruncă parte din cele zece Porunci? Da, pentru că este o poruncă bună.

10. 10. - **„Să nu poftești casa aproapelui tău.”**

Cu alte cuvinte, dacă cineva are o mașină frumoasă, să nu o poftești; dacă cineva are un loc de muncă bun, să nu-l poftești; să nu poftești soțul sau soția cuiva; să nu poftești nimic din ceea ce are cineva. Aceasta ar trebui să facă parte din cele zece porunci? Este o poruncă frumoasă legată numai de inimă. Dacă ați avea șase sute treisprezece porunci, ați alege-o pe aceasta ca a zecea poruncă? Aceasta este o poruncă legată de ceea ce se află înăuntrul ființei umane.

Întrebarea care se ridică acum este, de ce a scris Dumnezeu aceste zece porunci? De ce aceste porunci au fost incluse în cele zece, când există atât de multe porunci importante, cum ar fi: zeciuiala, ocrotirea văduvei, a orfanului, etc.?

Și mai am o întrebare pe care v-o adresez tuturor: De ce a avut Dumnezeu nevoie de două table pentru a da cele zece porunci lui Moise? Le-ar fi putut pune pe toate zece pe o singură tablă, nu-i așa? Nu l-ar fi fost greu deloc. Totuși, El le-a pus pe două table, iar prin aceasta, a creat un fel de separare sau mai bine zis le-a împărțit în două categorii.

Cineva de aici a spus că pe tabla din dreapta avem porunci referitoare la legătura dintre om și Dumnezeu, iar pe tabla din stânga sunt legi referitoare la legătura dintre om și om. Dar există o poruncă ce nu se încadrează în această împărțire. Care este aceasta? Porunca a cincea:

„Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pentru ca să ți se lungească zilele în țara pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeul tău.”

De ce nu se încadrează în această împărțire? Pentru că această poruncă se află pe tabla din dreapta și nu pe cea din stânga, unde sunt trecute poruncile legate de legătura dintre om și om, este adevărat? Înseamnă că va trebui să redefinim clasificarea noastră.

Astfel, în loc să numim prima coloană: „Porunci între om și Dumnezeu”, poate ar trebui s-o numim: „Porunci între om și creatori”. De ce „creatori”? Pentru că avem

două feluri de creatori: Dumnezeu și părinții.

Așadar, pe prima tablă sunt trecute poruncile referitoare la legătura dintre om și creatori, iar pe tabla a doua sunt porunci referitoare la legătura dintre om și om.

Să mergem mai departe.

Înțelepții noștri ne învață că Dumnezeu a pus cinci porunci pe o tablă și cinci pe cealaltă tablă, iar dacă ne uităm la ele cu atenție, vedem că de fapt prima poruncă se suprapune pe porunca a șasea; porunca a doua se suprapune pe porunca a șaptea; porunca a treia se suprapune pe porunca a opta; porunca a patra se suprapune pe porunca a noua și porunca a cincea se suprapune pe porunca a zecea.

Așadar, avem cinci porunci pe o parte și cinci porunci pe partea cealaltă, iar cele două părți pot fi puse față în față ca și paginile unei cărți. Haideți să vedem:

1.- „ <i>Eu sunt Domnul Dumnezeul tău</i> ”	6.- „ <i>Să nu ucizi.</i> ”
2.- „ <i>Să nu ai alți dumnezei afară de Mine.</i> ”	7. - „ <i>Să nu preacurvești.</i> ”
3.- „ <i>Să nu iei în deșert Numele Domnului Dumnezeului tău.</i> ”	8. - „ <i>Să nu furi.</i> ”
4.- „ <i>Adu-ți aminte de ziua de odihnă ca s-o sfințești.</i> ”	9. „ <i>Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău.</i> ”
5.- „ <i>Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pentru ca să îți se lunghească zilele în țara pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeul tău.</i> ”	10.- „ <i>Să nu poftești casa aproapelui tău.</i> ”

(Noi scriem de la stânga la dreapta, nu de la dreapta la stânga ca evreii, de aceea primele cinci porunci sunt în partea stângă și nu în dreapta, ca la ei).

Acum, ce înseamnă aceasta?

La începutul acestei discuții am menționat că scopul iudaismului este să aibă o relație cu Dumnezeu. De fapt, rabinii noștri ne învață că scopul principal al Torei este să ne învețe să-l iubim pe aproapele nostru ca pe noi înșine. Acesta este scopul principal, de aceea toată Tora se învâрте în jurul acestui lucru: ca omul să poată interacționa, să poată avea părtășie cu altcineva.

Întrebarea care se ridică acum este: Scopul Torei nu este să ne învețe să avem o relație, să interacționăm cu Dumnezeu? Ba da. De ce spun „ba da”? Pentru că Dumnezeu este de fapt Prietenul nostru și în același timp este o Ființă, iar Tora ne învață relația dintre om și om sau relația dintre om și Dumnezeu, pentru că de fapt este același fel de relație.

Înseamnă că scopul iudaismului se rezumă la dragoste: să iubim pe cineva care nu este persoana noastră; să-L iubim pe Dumnezeu și să avem o legătură cu El și să-l iubim pe aproapele nostru, adică o altă ființă umană și să avem o legătură cu acea persoană.

Acesta este principiul Torei.

Acum, dacă scopul Torei este să avem această relație, să dezvoltăm această relație cu Dumnezeu și cu ființe umane, cele zece porunci reprezintă modalitatea de a ajunge acolo, iar dacă primele cinci porunci care sunt în legătură cu relația dintre o persoană și creatorii săi, au fost puse față în față cu celelalte cinci porunci care sunt în legătură cu relația dintre om și om, și s-au unit așa cum se unesc două palme când le punem una peste alta, putem spune că în realitate sunt numai cinci principii care guvernează relațiile.

Deci, sunt zece porunci, dar cinci principii, iar în continuare vom vedea cum funcționează aceasta.

1. **1.** - Care este prima poruncă? **„Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău.”**

Dar porunca a șasea? **„Să nu ucizi.”**

Care este legătura între aceste două porunci? Putem găsi o legătură între ele?

Mai întâi de toate, Dumnezeu spune: „*Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău! Eu sunt Cel ce sunt!*” Prin aceste cuvinte, Dumnezeu ne învață ceva foarte important cu privire la părtășia cu El.

Astfel, primul lucru pe care trebuie să-l știm ca ființe umane este că trebuie să recunoaștem existența Sa, că trebuie să recunoaștem că mai există și altcineva înafară de noi înșine. Noi trebuie să recunoaștem că există un singur Dumnezeu și că există și alte ființe înafară de noi ființe care au propria lor identitate, propria lor existență specială și separată.

Dumnezeu spune: „Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău! Eu sunt Existența și voi existați prin Mine!”

Dar de ce este acesta primul lucru de care are nevoie un om atunci când vrea să aibă legătură cu El?

Eu cred că există două feluri de relații sau legături pe care putem să le avem cu Dumnezeu.

În primul rând este vorba de o legătură pozitivă, în care spunem: „Doamne, Tu știi Viața, ești Existența, iar eu exist prin Tine și vreau să Te cunosc, fiindcă ești atât de minunat, de bun și de îndurător; ești Dătătorul tuturor darurilor bune și eu doresc să Te cunosc. Vreau să am părtășie cu Tine, să Te pătrund și să Te cunosc așa cum ești. Acesta este felul în care doresc să Te cunosc, Doamne. Vreau să Te cunosc și să Te iubesc pentru ceea ce ești Tu, Doamne, și pentru ceea ce m-ai făcut.”

Dar există și o legătură negativă sau greșită pe care putem s-o avem cu Dumnezeu? Da, există și o asemenea legătură. Știți care este aceasta? Când mergem înaintea Lui și spunem:

„Doamne, vreau să am bani, o casă și o mașină scumpă, dar nu pot să le obțin singur. Știu că Tu ești Dătătorul tuturor lucrurilor și vreau să mă apropii de Tine și să Te cunosc, pentru că nu pot obține singur ceea ce vreau. Acesta este motivul pentru care doresc să vorbesc cu Tine și să am o legătură cu Tine.”

Puteți înțelege de ce o asemenea legătură sau apropiere de Dumnezeu este greșită sau negativă? Înțelegeți? O asemenea apropiere de El este greșită din cauză că eu nu vreau să-L cunosc ca să-L măresc și să-L slujesc pentru ceea ce

este El, ci pentru ceea ce poate să facă El pentru mine.

Acesta este un fel greșit și rău de a începe o legătură cu Dumnezeu: „Doamne, am nevoie de Tine pentru că nu pot să mă descurc singur în lumea aceasta!”

Nu aceasta trebuie să fie cauza apropierii noastre de Dumnezeu deoarece noi nu trebuie să-L iubim pe Dumnezeu pentru ceea ce poate face El pentru noi, ci pentru ceea ce este El. Nu pentru că El poate răspunde nevoilor mele și ca urmare am nevoie de El ca să-mi dea tot ce vreau eu, ci pentru că El este Creatorul meu, este Viața și Existența mea.

Poate că relația noastră cu El începe ca și relația dintre un tată și fiul său, iar fiul spune: „Știu că ești acolo, așadar am nevoie de ajutorul Tău!” Acesta este doar începutul relației, dar nu așa trebuie să se termine.

Ce trebuie să se întâmple în continuare? Tu trebuie să spui: „Doamne, Te recunosc, Te iubesc și Te respect pentru ceea ce ești! Știu că exiști și ești o Ființă minunată; ai făcut atât de multe pentru mine, și aș vrea să Te cunosc. Dar nu vreau să Te cunosc numai pentru ceea ce poți face pentru mine, ci pentru că Te iubesc și Te iubesc pentru ceea ce ești!”

Înțelegeți diferența? „Tu ești minunat, ești Dătătorul tuturor lucrurilor bune, iar acum când înțeleg Cine ești, vreau să Te cunosc, să Te înțeleg, să vorbesc cu Tine și să Te urmez, dar nu pentru ceea ce poți face pentru mine, ci pentru ceea ce ești!”

Am să vă spun o poveste, poate așa veți înțelege și mai bine.

Un tânăr s-a căsătorit când era în ultimul an de facultate, iar într-o zi, pe când ieșea din stația de metrou și-a amintit că era ziua soției sale.

„O, Doamne”, și-a zis el, „astăzi este ziua soției mele și nu i-am cumpărat nimic.”

Și-a scos repede portofelul din buzunar, dar când s-a uitat în el, nu avea decât cinci dolari. Sărmanul tânăr se lupta să termine facultatea de medicină și nu avea bani. Ce să facă? „Știu că-i plac trandafirii galbeni”, și-a zis el și a alergat de-a lungul a cinci străzi, până la o florărie unde știa că se vând trandafiri galbeni.

A intrat înăuntru și a întrebat:

„Cât costă trandafirii galbeni?”

„Cinci dolari firul”, a răspuns florăreasa.

Tânărul a scos cei cinci dolari pe care-i avea și a plătit cu ei firul de trandafir galben. A ajuns acasă transpirat și i-a zis soției sale: „La mulți ani, draga mea!”, oferindu-i trandafirul.

Ce credeți, a acceptat ea micuțul său dar? Ce ziceți, doamnelor? Era un singur fir, însă era un dar minunat prin care tânărul își exprima aprecierea și iubirea față de ea: „Draga mea, îți ofer acest dar ca să-ți arăt că te apreciez pentru ceea ce ești.”

Haideți să schimbăm puțin povestea.

În timp ce ieșea dintr-o stație de metrou, tânărul nostru își zice: „O, Doamne, este ziua soției mele! Vai, ce se va supăra pe mine, dacă nu-i cumpăr nimic!”

Și-a scos repede portofelul și a zis: „O, nu! Nu am decât cinci dolari. Oare ce aș putea să-i iau de cinci dolari?” A privit în jur și a văzut magazinul „Dwayne Reed”.

„Perfect”, și-a zis tânărul și a intrat în magazin. A început să se uite în jur și a zis: „Apă de gură?” Nu chiar. „Pastă de dinți?” Avem destulă. „Șampon?” Nu prea merge. A mers puțin mai departe și a zis: „Oh, ciocolată!” Și ce a găsit? A găsit o cutie de ciocolată în formă de inimă. S-a uitat la preț și a văzut că era numai 3,99 dolari, așa că a mers la casa de marcat, a pus cutia de ciocolată într-o pungă, a plătit-o și a mers acasă. Când a ajuns acasă a spus: „La mulți ani, scumpa mea!” și i-a dat soției punga de la Dwayne Reed. Ea a scos cutia de ciocolată și a văzut prețul pe ea. Ce a făcut în clipa aceea? A luat cutia de ciocolată și i-a dat-o de cap zicând: „Nu acesta este genul de dar pe care-l vreau! Nu-mi da un dar doar pentru că dacă nu o faci mă supăr pe tine! Nu vreau aceasta! Darul adevărat este darul care arată că mă apreciezi și mi-l dai pentru ceea ce sunt, nu pentru că m-aș supăra.”

Așadar, nu-l spuneți lui Dumnezeu: „Doamne, am nevoie de Tine pentru că vreau recolte bogate, case, bani și alte lucruri materiale. Îți aduc acest dar pentru că am nevoie de ajutorul Tău!”

Dumnezeu nu vrea asemenea daruri deoarece un dar trebuie să arate aprecierea și iubirea ta pentru ceea ce este El. Un asemenea dar întărește relația, o face mai puternică.

Chiar dacă relația noastră cu Dumnezeu începe prin faptul că spunem: „Doamne, am nevoie de Tine. Fără Tine nici măcar rinichii nu-mi funcționează, fiindcă Tu ești Viața și Tăria mea.”, această relație trebuie să avanseze în așa fel încât într-o zi să-I spunem: „Doamne, ești atât de minunat, iar eu Te iubesc pentru ceea ce ești și doresc să Te urmez, să Te cunosc și să am părtășie cu Tine. Eu știu că Tu îmi dai toate lucrurile și că mă vei binecuvânta și îmi vei purta întotdeauna de grijă, dar nu acesta este motivul apropierii mele de Tine, ci faptul că Te iubesc pentru ceea ce ești și vreau să fiu cu Tine.”

Poate ați observat că Dumnezeu lasă ascunse multe lucruri referitoare la El; că sunt o mulțime de lucruri care pot fi pătrunse numai prin credință, prin încrederea în El sau „emuna” cum se spune în limba ebraică.

De ce a creat Dumnezeu o lume ca aceasta? Uneori, noi nu înțelegem căile Domnului și nici felul Său de lucrare sau timpul în care lucrează.

Știți de ce a creat Dumnezeu o lume ca aceasta? Pentru că Dumnezeu a dorit să aibă cu noi o părtășie bazată pe credință și încredere în El, chiar dacă nu înțelegem multe cu privire la El. Dacă eu Îl iubesc pe Dumnezeu numai pentru ceea ce văd și înțeleg cu privire la El, Îl iubesc cu mintea, adică iubesc concepția mea despre Dumnezeu, dar dacă Îl iubesc necondiționat, deși nu înțeleg multe în legătură cu El, înseamnă că Îl iubesc cu adevărat.

Aceasta înseamnă „emuna”, adică „am încredere în Tine cu privire la ceea ce nu înțeleg”. Aceasta este dragostea adevărată. Dragostea adevărată iubește fără vădă, fără să înțeleagă și fără să știe totul despre celălalt. Ea se bazează pe credință și pe încredere, nu pe vedere, acest lucru fiind valabil nu numai în ceea ce-L privește pe Dumnezeu, ci și în lumea noastră umană.

Astfel, ceea ce iubim noi la soțiile sau la soții noștri nu este ceea ce vedem sau ceea ce știm, pentru că dacă privim lucrurile așa, iubim ceea ce percepem cu mintea noastră, iar atunci iubim de fapt mintea noastră, dar ceea ce iubim este ceva ce este ascuns și neînțeles. Nu știm de ce, dar este ceva care ne leagă și ne ține împreună în orice situație. Înțelegeți?

Dumnezeu ne-a dat atât de multă cunoștință despre El, ne-a arătat cât este de bun și de minunat, cât de mult a făcut pentru noi; El este numai Dragoste, așa că a construit pentru noi o lume desăvârșită și ne-a creat un trup desăvârșit, apoi ne-a dat Tora, Cuvântul Său ca să ne călăuzească și să fim fericiți. El a făcut totul

pentru noi, dar și noi trebuie să facem același lucru cu privire la El, chiar dacă sunt o mulțime de lucruri pe care nu le înțelegem. Să spunem: „Doamne, Tu mi-ai arătat atât de multe lucruri bune și minunate, și mi-ai făcut atât de mult bine, de aceea Te voi iubi și pentru ceea ce nu înțeleg.”

Așadar, pentru ca părtășia noastră să fie reală, statornică și adâncă, noi trebuie să recunoaștem existența Sa și să-L iubim pentru ceea ce este El, nu pentru ceea ce face pentru noi, acest lucru fiind valabil și în relațiile dintre noi.

„Tu nu ești aici numai pentru mine, ci ești pentru ceea ce Ești, iar eu vreau să Te iubesc pentru ceea ce ești Tu.”

Deci, prima poruncă dată de Dumnezeu este: „*Eu sunt Domnul Dumnezeul tău*”, adică, „Recunoaște existența Mea. Eu nu sunt numai un Dumnezeu bun din cer care-ți dă tot ce ai nevoie, ci sunt Dumnezeu Cel Atotputernic, iar tu trebuie să ajungi să Mă cunoști.”

Dar ce spune Dumnezeu cu privire la legătura dintre om și om? „**Să nu ucizi!**”

„A ucide pe cineva!” Este ca și cum ai spune: „Tu nu ești! Tu nu ai o existență independentă de a mea, deci eu pot decide când să-ți iau viața!”

Crima nu este ceva ce faci în legitimă apărare. Crima este crimă; este ca și cum ai spune: „Te dau la o parte pentru că îmi stai în cale. Tu nu ai o existență separată, ci ești acolo numai pentru a-mi satisface nevoile!”

Aceasta este crima: eu nu recunosc că tu ai o existență a ta și ca urmare, pot să-ți iau viața.

Dar prin aceste două porunci, Dumnezeu ne spune ceva foarte important:

- Prima temelie a unei relații, fie că este vorba de faptul că dorim să avem părtășie cu Dumnezeu sau cu un alt om, este: Recunoaște existența celui de lângă tine, fiindcă mai există cineva înafară de tine, cineva care are propria sa existență. Așadar, ca om, tu trebuie să recunoști această existență și s-o iubești. Ceilalți nu sunt acolo doar pentru a-ți satisface nevoile, ci sunt acolo pentru ceea ce sunt.

Așadar, recunoaște existența lor și recunoaște că există un Dumnezeu pe care trebuie să-L iubești pentru ceea ce este El. Înțelegeți?

În concluzie, care este primul principiu al unei relații?

„***Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău***” și: „***Să nu ucizi.***”, iar numitorul comun dintre cele două porunci este: **recunoaște existența Celui și a celor de lângă tine.**

Acesta este cel mai important lucru dintr-o relație, este ceva crucial.

Soția mea nu este aici numai ca să-mi pregătească cina și eu nu sunt aici numai ca să-i dau bani, ci ea este aici pentru ceea ce este, și la fel sunt eu. Voi trebuie să-l iubiți pe celălalt pentru ceea ce este el. Ei au o existență pe lângă existența voastră, iar Dumnezeu are și El o existență pe lângă a noastră.

Este adevărat că El ne dă multe și ne binecuvântează în continuu, dar eu nu vreau să-L iubesc pe Dumnezeu numai pentru că El îmi satisface nevoile, ci pentru ceea ce este El. Eu vreau să ajung să-L cunosc pe El și să știu Cine este El. Aceasta este dragostea adevărată.

Tora a fost dată cu scopul de a crea o relație, iar acesta este cel mai important principiu al unei relații: mai există cineva înafară de tine, iar tu trebuie să-l iubești necondiționat, pentru ceea ce este.

2. **2.** – Porunca a doua este: „***Să nu ai alți dumnezei afară de mine***”, adică să nu ai de-a face cu idolatria, iar porunca a șaptea este: „***Să nu preacurvești.***”

Aici sunt subliniate două lucruri foarte importante:

1. – să nu ai de-a face cu idolatria;
2. – să nu preacurvești.

Par similare, nu-i așa? Poate nu este întâmplător. Ce au în comun aceste două porunci? Idolatria înseamnă că noi îl înlocuim pe Dumnezeu cu alte lucruri, iar preacurvia înseamnă că înlocuim pe cineva (soțul sau soția) cu altcineva, deși ar trebui să fim loiali celui pe care îl înlocuim. Deci, ambele porunci au de-a face cu credințioșia.

Dar de ce este credințioșia o parte atât de importantă în relația cu Dumnezeu? Și de ce este atât de importantă în relația pe care o avem cu un alt om? De ce ne învață Dumnezeu că acesta este al doilea principiu important atunci când dorim să

avem o relație?

Ce vrea să spună Dumnezeu prin cuvintele: „Să nu Mă înlocuiți cu alți dumnezei”, sau: „Să nu vă înlocuiți soțul sau soția cu altcineva!”?

Noi, oamenii, arătăm toți la fel, nu-i așa? Avem ochi, urechi, cinci degete la mâini, cinci degete la picioare. Cu alte cuvinte, părțile trupului uman arată cam la fel, este adevărat? Aceasta este partea vizibilă, dar ceea ce ne face unici și diferiți nu sunt părțile trupului uman, ci ceea ce se află înăuntrul trupului, ceea ce suntem în interior.

Credincioșia este foarte importantă într-o căsătorie pentru că ea spune: „Nu te uita superficial la un om, adică nu te uita la trup, ci uită-te la el pentru ceea ce este acel om. Omul acesta nu va mai exista niciodată în istoria umană și așa cum are un chip care nu a mai apărut niciodată în toată istoria umană, el are și un suflet care nu a mai existat vreodată.

Credincioșia înseamnă că ne uităm la un om și spunem: „Nu te pot schimba cu altcineva; nu există nimeni care să-ți poată lua locul!” Aceasta este credincioșia!

Credincioșia înseamnă că privesc adânc și spun: „Nu pot să te înlocuiesc cu nimeni!”

Atunci când un om nu este credincios într-o relație, privește totul superficial, la suprafață și spune: „Păi, și el (sau ea) are brațe, deci, care este diferența? Înseamnă că din când în când pot face un schimb.”

Dar credincioșia înseamnă să mergi adânc, mult mai adânc; atât de adânc încât să realizezi că nu poți schimba cu nimeni ceea ce are omul de lângă tine. Credincioșia înseamnă să privești și să vezi că celălalt are ceva unic, ceva ce nu poate fi înlocuit.

Acesta este cel de-al doilea element important dintr-o relație:

Cel de lângă tine este unic pentru ceea ce este el și nu poate fi înlocuit sau schimbat cu nimeni altcineva. Aceasta înseamnă că dacă tu nu poți fi credincios celui de lângă tine, nu privești îndeajuns de adânc.

Dacă un om nu descoperă ceea ce este unic cu privire la cel de lângă el, poate spune: „Păi, îl pot înlocui cu altcineva”, sau: „O pot înlocui cu altcineva. Toți

suntem la fel, așa că putem face oricând schimb!”

Poate vi se pare că am mers prea departe cu această afirmație, dar acesta este adevărul. În cazul acesta totul se rezumă la fire, la carne. Dar credințioșia înseamnă că privesc mai adânc pentru a vedea cine ești tu, pentru a găsi ceea ce este unic cu privire la tine.

Același lucru este valabil și în ceea ce privește relația noastră cu Dumnezeu. El spune:

„Trebuie să privești mai adânc ca să Mă poți descoperi, să vezi Cine sunt. Caută, cercetează ca să Mă poți găsi. Poate vezi multe lucruri prin care lucrez Eu în lume, dar privește mai adânc și vei vedea că acelea sunt numai lucruri de care Mă folosesc pentru a aduce binecuvântarea Mea în lume. Du-te mai adânc și vei vedea că există Ceva în legătură cu Mine, Ceva ce nu vei putea schimba sau înlocui niciodată. Nu încerca să Mă schimbi cu altcineva sau altceva, ci fii credincios Mie!”

Este interesat faptul că noi preferăm să privim lucrurile superficial și nu încercăm să mergem mai adânc pentru a înțelege. De ce? Pentru că atunci când privim totul superficial, nu trebuie să oferim atât de mult. Înțelegeți?

„Nu trebuie să ofer atât de mult pentru că nu caut cu adevărat să găsesc, să văd ceva în tine.”

În ce privește relația cu Dumnezeu, avem același lucru: „Cu cât caut mai mult să-L găsesc pe Dumnezeu, cu atât trebuie să ofer și eu mai mult, trebuie să mă predau și eu mai mult.”

Oamenii spun: „Doamne, dacă vreau să Te găsesc, înseamnă că trebuie să fac ceea ce Îmi spui Tu.” Cu alte cuvinte, „Este mult mai ușor să am o relație cu un idol pentru că nu trebuie să ofer atât de mult, nu trebuie să-mi schimb viața în vreun fel, dar dacă vreau să-L descopăr pe Dumnezeu, trebuie să fiu legat de El și să împlinesc voia Lui.”

Așadar, întotdeauna omul a preferat să aibă o legătură superficială, care să nu ceară să facă eforturi.

Același lucru este valabil și într-o căsătorie: „Nu vreau să ofer prea mult și nu vreau să mă implic prea mult, pentru că tu nu ești pentru mine decât un trup.” Dar aceasta este o atitudine foarte periculoasă.

Pentru ca o relație să funcționeze cu adevărat, omul trebuie să fie dispus să privească dincolo de ceea ce izbește privirea, de ceea ce este superficial și să spună:

„Tu ai ceva ce nu poate fi înlocuit, ceva ce nu poate fi schimbat cu nimeni.”

Problema este că oamenii se tem să pășească dincolo de aparențe, de ceea ce este vizibil, și să pătrundă în sufletul celui de lângă el, ca să poate atinge ceea ce îl face unic și de neînlocuit pe celălalt.

Așadar, pasul numărul doi este: **într-o relație trebuie să existe credincioșie.**

3. **3.** Să mergem la al treilea principiu.

Care este porunca a treia? „**Să nu iei în deșert Numele Domnului, Dumnezeului tău**”. Dar porunca a opta? „**Să nu furi**”, sau așa cum a spus Dumnezeu pe Muntele Sinai: „**Să nu răpești.**”

Care este legătura? Este interesant, așa-i?

Ceea ce vrea Dumnezeu să ne învețe prin aceste două porunci este să avem respect față de proprietatea celuiilalt.

În unele relații, oamenii se apropie prea mult unii de alții, iar prin aceasta tind să încalce granițele sau limitele puse de Dumnezeu.

Să ne uităm puțin la adolescenții de astăzi. Uneori, devin atât de apropiați unii de alții încât auzim expresii ca: „Ești atât de prost!” sau: „Ești un neghiob!” Auzim asemenea cuvinte, nu-i așa? De ce își permit să vorbească așa? Pentru că se simt foarte apropiați unii de alții; pentru simplul fapt că sunt prieteni, consideră că pot vorbi oricum unii cu alții. Dar pe măsură ce ne maturizăm, noi realizăm că acest fel de vorbire nu ajută relațiile, ci le fac rău.

Adevărul este că pe măsură ce ne apropiem unii de alții, noi trebuie să stabilim niște limite sau granițe speciale și să avem grijă cum îi tratăm pe ceilalți. Faptul că suntem foarte apropiați, nu ne permite să spunem orice vrem, ci pe măsură ce ne apropiem de alți oameni trebuie să creăm niște limite deoarece trebuie să-i respectăm pe ceilalți și să le arătăm aceasta.

„Aceasta este a ta, este în ordine dacă o folosesc și eu?” sau: „Pot împrumuta

aceasta de la tine?” Asemenea afirmații arată respectul nostru pentru proprietatea celuilalt. Noi trebuie să arătăm respect, pentru că acesta întărește o relație.

Problema este că de fiecare dată când ne apropiem de cineva, avem tendința să ne lăsăm copleșiți atât de tare de situații încât încalcăm orice limită și trecem peste orice graniță, iar atunci spunem lucruri răutăcioase și lipsite de respect, care pot dăuna relației noastre.

Există anumite puncte, mai ales în relația soț-soție, în care cei doi ajung foarte apropiați, dar și în cazul acesta trebuie să existe un respect, adică fiecare dintre cei doi trebuie să respecte ceea ce-i aparține celuilalt. Bineînțeles că cei doi au totul în comun, totul le aparține amândouă, dar cu toate acestea trebuie să întrebăm cu gingășie: „Pot lua aceasta? Pot împrumuta lucrul cutare?” De ce întreb? Pentru că te respect.

Faptul să stabilim unele limite în atitudinea noastră față de celălalt, arată că avem respect unul față de celălalt.

„Recunosc că ești și că ești o persoană deosebită, de aceea sunt foarte grijuliu cu privire la felul cum te tratez pe tine și ceea ce-ți aparține.” Aceasta dovedește că avem respect și grijă.

Desigur, prin aceasta nu vă sugerez să fiți reci și formali, ci spun doar că trebuie să avem o grijă respectuoasă față de celălalt.

Chiar și când vorbim cu copiii trebuie să avem grijă cum o facem, iar pentru buna lor educație este bine să-i întrebăm: „Este în ordine dacă împrumut mingea ta?” Înțelegeți? Poate el vă va răspunde: „Sigur că da, tati, doar tu mi-ai cumpărat-o.” Prin faptul că îl întreb, arăt că pentru mine această relație prețuiește foarte mult și ca urmare îi respect proprietatea. Mie îmi pasă de ceea ce este al tău și nu voi da buzna peste proprietatea ta, ci respect limitele, te respect pe tine.” Aceasta este o relație foarte sănătoasă.

Când creează relații, adolescenții sunt foarte ușuratici și au tendința de a subevalua totul: „Oh, ești atât de prost!”, dar să nu faceți așa ceva în căsătorie!

Așadar, Dumnezeu ne spune că **principiul al treilea într-o relație este respectul pe care trebuie să-l avem față de El și față de cel de lângă noi;** să respectăm proprietatea celor din jur.

În lumea omului „**Să nu răpești**” înseamnă că dacă aproapele tău are ceva, o proprietate, ea trebuie respectată, acest lucru fiind valabil chiar și în ceea ce privește ființa umană, trupul. Dacă un om are ceva, nu trebuie să sărim pe el ca să i-l luăm, ci trebuie să avem respect pentru ceea ce aparține altuia.

În ceea ce privește relația dintre Dumnezeu și om, Dumnezeu spune: „Nu lua Numele Meu ca să-L folosești după bunul tău plac, ca să juri că scaunul acesta este o masă, ci respectă Numele Meu! Nu lua Numele Meu pentru a-L târî prin noroi, ci respectă ceea ce este al Meu. Știi că vrei să fii una cu Mine, să Mă cunoști; știu că Mă iubești și că dorești să ai intimitate cu Mine, Dar dacă Mă iubești trebuie să-Mi arăți și respect, să respecti ceea ce este al Meu, pentru că există o graniță. Numele Meu este sfânt, deci nu te purta ușuratic cu El, nu-L lua în deșert, nu-L folosi în van, ci respectă ceea ce este al Meu!”

Așadar, haideți să facem o scurtă recapitulare. Care este primul principiu al unei relații?

1. **1.** – Să recunoaștem că este și altă Existență înafară de a noastră;
2. **2.** – Credincioșia sau să privim adânc pentru a vedea că un om nu poate fi schimbat cu altul și că Dumnezeul nostru nu poate fi schimbat cu un idol!
3. **3.** – Să respectăm proprietatea celui alt și să creăm niște limite prin care ne arătăm respectul față de ce este al celui alt.
4. – Să mergem mai departe. Care este porunca a patra?

„**Să ținem Sabatul**”, iar porunca a noua este: „**Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău.**” Să vedem care ar putea fi legătura dintre cele două porunci.

Ce este Sabatul? O zi de mărturie. Ce facem noi, evreii, atunci? Vineri seara când intrăm în Sabat, noi ne ridicăm în picioare ca și cum am fi martori într-o Curte de judecată. De ce? Pentru că atunci depunem o mărturie. Luăm un pahar de vin și facem o declarație, o mărturie. Care este aceasta?

Spunem: „Doamne, Tu ești Creatorul Universului. Tu l-ai creat, este al Tău, iar Tu Te-ai implicat în această creație prin faptul că ne-ai scos afară din țara Egiptului. Deci, Tu nu ești numai Conducătorul tuturor lucrurilor, ci Tu ne-ai arătat că Te implici în toate lucrurile prin faptul că ai schimbat natura și ne-ai scos afară din țara Egiptului.”

Aceasta spunem noi cu ocazia zilei Sabatului: „Doamne, Tu ești Creatorul și Conducătorul!”

Acesta este motivul pentru care noi, evreii, încetăm orice activitate timp de douăzeci și patru de ore, ca să putem mărturisi:

„Doamne, Tu ești Creatorul! Totul este al Tău, totul se întoarce la Tine.” Aceasta este mărturia pe care o depunem cu ocazia zilei Sabatului.

Deci, Sabatul este o zi de mărturie, o zi în care mărturisim adevărul despre Dumnezeu, iar pe partea cealaltă a tablei scrie: „*Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău.*” Cu alte cuvinte: Dacă vei fi adus într-o curte de judecată, să spui numai adevărul! Fii un martor adevărat, un martor care spune adevărul.

Așadar, ambele porunci sunt în legătură cu depunerea mărturiei și cu a spune numai adevărul.

Deci, al patrulea principiu în legătură cu o relație este că trebuie să căutăm să spunem numai adevărul în legătură cu celălalt.

Trebuie să căutăm Adevărul. Ce înseamnă aceasta? Că noi trebuie să căutăm să spunem numai Adevărul în relația dintre om și Dumnezeu. Ce înseamnă aceasta? Că în viața noastră există clipe care sunt dureroase sau sunt clipe în care suntem bolnavi, iar atunci spunem:

„Nu înțeleg, Doamne. De ce îmi aduci o asemenea durere când Tu ești numai bunătate?” Sau poate Îi veți spune lui Dumnezeu: „Nu te voi mai iubi pentru că nu pot înțelege cum pot să sufăr în felul acesta!”

Îndrăznesc să vă spun că dacă gândiți așa, voi nu sunteți aproape de adevăr, adică nu aveți dreptate. Știți de ce? Pentru că în limba ebraică cuvântul adevăr este „emet”, adică „aleph (א) - mem (מ) - tav (ת)”. Acest cuvânt începe cu prima literă a alfabetului ebraic, cu litera aleph (א), continuă cu litera de la mijloc a alfabetului, cu litera mem (מ) și se termină cu ultima literă a alfabetului, cu litera tav (ת). Ce înseamnă aceasta? Că pentru a avea adevărul trebuie să privești tot tabloul. Nu putem privi numai la un mic incident, pentru că acesta nu este adevărul, ci este o minciună, este ceva fals, este doar o mică parte din întreg. Deci, adevărul înseamnă să vedem tot tabloul: început - mijloc - sfârșit.

Așadar, dacă zici: „Doamne, nu pot înțelege această durere. Ești crud cu mine!”, spui o minciună.

În fiecare zi a vieții mele, timp de douăzeci și patru de ore pe zi, fiecare celulă din trupul meu lucrează, sistemul meu pulmonar lucrează, sistemul meu nervos lucrează; am haine, mâncare, adăpost și dragoste, am o coloană vertebrală sănătoasă, pot umbla, mă pot mișca, pot gusta mâncăruri delicioase, deci există atât de multă bunătate în viața mea. Da, acum simt ceva dureros, dar trebuie să privesc acea durere în contextul întregului bine.” Acesta este adevărul!

Dacă vreți să-L iubiți pe Dumnezeu, trebuie să rămâneți în adevăr, să fiți sinceri. Trebuie să priviți și să vedeți că durerea din viața voastră este numai temporară, deci este ceva minor în toată viața voastră. Da, uneori Dumnezeu trebuie să facă dreptate, dar El este numai bunătate și dragoste. Acesta este adevărul.

Cred că toți îl cunoașteți pe rabinul Așnuab, un rabin foarte cunoscut în America. La șaptezeci de ani, el a pierdut abilitatea de a umbla, iar odată cineva l-a întrebat: „Cum te împaci cu situația aceasta, cu faptul că nu mai poți umbla?”

„Dumnezeu mi-a dat timp de șaptezeci de ani abilitatea de a umbla, iar acum mi-a luat-o,” a răspuns el. „Timp de șaptezeci de ani am avut un dar: am putut umbla, dar pentru o perioadă scurtă din viață, nu voi mai putea umbla.” Vedeți, el a înțeles necazul din viața sa în contextul întregului bine pe care l-a avut. Acesta este adevărul.

Vrem să-L iubim pe Dumnezeu? Atunci trebuie să rămânem în Adevăr și să fim sinceri. Este adevărat că ne putem concentra asupra unui singur incident și să-l folosim ca scuză pentru a-L respinge pe Dumnezeu spunând: „Doamne, nu vreau să fiu parte din Tine pentru că ești crud!”, dar aceasta este o minciună, nu adevărul.

Desigur, Dumnezeu folosește uneori durerea ca să ne corecteze, ca să ne trezească sau ca să ne reamintească faptul că avem un timp limitat în lumea aceasta pentru a repara cusururile sufletului, dar nu acesta este întregul tablou. Ceea ce trebuie să înțelegem noi este că atunci când experimentăm durerea, aceasta este un procentaj foarte mic față de binele pe care-l primim în viață; și chiar și atunci când trecem prin durere, în ea există atât de multă bunătate!

Adevărul este că deși trecem prin situații care nu ne plac, ele sunt aduse de

dragostea lui Dumnezeu în viața noastră, iar dacă vrem să fim sinceri, trebuie să privim întregul tablou și abia după aceea să vorbim.

Probabil că cea mai importantă poruncă în lumea noastră este să judecăm cinstit și corect. Astfel, când rabinii noștri învață despre aceasta, nu spun doar: „Judecați corect!”, ci spun: „Judecați întregul tablou corect; judecați toată ființa umană corect!” Înțelegeți? Da, poate cineva a spus ceva greșit, poate un om nu mi-a plătit datoria, a uitat să mă sune, etc., dar priviți întregul tablou.

Poate acela este un om bun, dar a făcut o greșeală, a uitat să dea un telefon; poate a fost supărat în ziua aceea și a uitat. Judecați întregul context, judecați întreaga ființă umană pentru că așa vrem să fim judecați și noi la rândul nostru, este adevărat?

Dacă vreți să aveți o relație cu cineva, priviți adevărul în legătură cu omul acela. Nu vă concentrați asupra unui singur detaliu și spuneți: „Acesta este omul!”, ci căutați adevărul, adică întregul tablou. Priviți la întreaga ființă umană și veți avea adevărul.

Dacă doriți să aveți o relație, căutați adevărul în legătură cu celălalt; dacă doriți să aveți o relație cu Dumnezeu, căutați adevărul în legătură cu El. Dacă-L iubiți pe Dumnezeu, căutați tot Adevărul. Aceasta înseamnă să fii un om sincer, un om care rămâne în adevăr.

Acesta este motivul pentru care porunca a patra este: **„Adu-ți aminte de ziua de odihnă ca s-o sfințești”**, adică *„pentru a mărturisi adevărul despre Dumnezeu”*, iar porunca a noua: **„Să nu depui mărturie mincinoasă”**, înseamnă: *„să nu spui lucruri neadevărate, ci întotdeauna să cauți adevărul și să spui adevărul, iar pentru aceasta să judeci tot tabloul”*.

În concluzie, eu cred că al patrulea principiu al unei relații este că trebuie să căutăm ceea ce este adevărat în legătură cu celălalt. Dacă nu căutăm, nu vom avea nimic, ci vom fi deranjați de detalii minore care nu ne vor ajuta cu nimic. Căutați ceea ce este adevărat în legătură cu celălalt! Noi înțelegem că Dumnezeu face totul cu un scop și este spre binele nostru. Chiar și durerea are un scop și este bună. Durerea este la fel ca o operație: poate fi dureroasă, dar este făcută cu un scop și este bună.

5. **5.** – Să mergem mai departe, la al cincilea principiu al unei relații, și vreau

să vă spun că eu cred că acesta este cel mai important.

Porunca a cincea este: **„Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pentru ca să îți se lungească zilele în țara pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeul tău”**, iar porunca a zecea este: **„Să nu poftești casa aproapelui tău.”**

Care ar putea fi legătura între cele două concepte? Care este numitorul comun al celor două porunci?

Haideți să ne gândim împreună. De ce poftește un om? Pentru că nu are ceva. Pofta merge până în punctul în care un om poate recunoaște că este unic în această lume, până când poate recunoaște că are pe această planetă o misiune pe care nu o poate îndeplini nici un alt om și că Dumnezeu i-a dat tot ceea ce are nevoie pentru împlinirea chemării lui, aceasta fiind valabil pentru fiecare dintre noi.

Îndrăznesc să spun că punctul în care o ființă umană poate înțelege că este o ființă deosebită, cu o misiune deosebită în lumea aceasta, este punctul în care nu mai poftește ceea ce este a celui de lângă el.

Un om poftește ce are celălalt atunci când simte că nu este nimic deosebit în legătură cu el și astfel zice: „De ce are o mașină frumoasă? Eu ar trebui s-o am!”

Fiecare om trebuie să realizeze că el are propria sa chemare pe pământ, propria sa misiune, deci nu are nevoie de nimic din ceea ce are celălalt.

„Este adevărat că tu ai ceea ce ai, dar eu am exact ceea ce-mi trebuie ca să pot îndeplini chemarea pe care o am în această lume.”

Astfel, când Dumnezeu a spus: **„Să nu poftești casa aproapelui tău”**, El a spus de fapt: „Privește la tine, la ceea ce ai tu, și apreciază ceea ce este deosebit în legătură cu tine.”

Așadar, tu nu ai nevoie de ceea ce are altcineva, pentru că el sau ea au exact ceea ce le trebuie lor pentru a împlini scopul pentru care au fost trimiși în lumea aceasta, iar între tine și el sau ea nu există nici o interferență. Cu alte cuvinte, fiecare om este unic în felul său.

Ce înseamnă aceasta? Că atunci când un om poftește ceea ce este a altuia, nu apreciază ceea ce are el, deoarece pofta este de fapt opusul aprecierii faptului că suntem unici. Înțelegeți?

Dar cum se leagă porunca a zecea de porunca a cincea?

Porunca a cincea din Tora este o poruncă unică și specială. Dacă observați, Tora nu spune că noi trebuie să-i iubim pe părinții noștri, ci spune că trebuie să-i cinstim. Ce înseamnă cuvântul „a cinsti”? „A cinsti” înseamnă „a le da respectul cuvenit”, adică a le asigura mâncare, haine, un loc unde să doarmă, etc. Cu alte cuvinte, faptul că doi oameni ți-au oferit grijă, dragoste și atenție, ca și copil, trebuie să nască în tine un sentiment de recunoștință și de dragoste, cât și dorința de a le oferi ceva înapoi. Aceasta ar trebui să simtă orice ființă umană normală.

Porunca lui Dumnezeu nu spune că trebuie să-i iubim pe părinți și să-i plăcem, ci spune că trebuie să-i cinstim. De ce? Care este motivul?

Porunca a cincea din Tora este foarte importantă pentru că atunci când un om își cinstește părinții, de fapt îi respectă, iar prin faptul că-i respectă, recunoaște că datorită lor este în lumea aceasta, că ei sunt cei care l-au adus pe lume.

Respectul față de părinți spune de fapt că „existența mea ca om nu este o întâmplare, ci am venit în lumea aceasta datorită părinților mei, care sunt doi oameni deosebiți.

Atunci când un om îi cinstește pe cei care l-au adus pe lume, recunoaște că venirea sa în lume nu este o întâmplare și că el are o misiune deosebită. Eu trebuie să-i cinstesc pe părinții mei pentru că ei sunt cei doi oameni pe care Dumnezeu i-a ales pentru a mă aduce în lume, iar prin faptul că-i respect, recunosc de fapt că existența mea este demnă de respect. Înțelegeți?

În mod normal, noi trebuie să-i iubim pe părinții noștri care au făcut atât de multe pentru noi, iar când realizăm că ei au făcut pentru noi la fel de mult ca Dumnezeu, trebuie să simțim o dorință normală de respect.

Acum înțelegeți de ce porunca aceasta este atât de importantă?

Puteți vedea legătura dintre ea și porunca a zecea? Porunca a zecea spune „**Să nu poftești**”, ceea ce înseamnă că atunci când înțelegem că suntem unici, adică avem propria noastră chemare și însărcinare în lume, nu vom mai pofti ceea ce este a altuia, iar când vom recunoaște că ne-am născut pe pământ cu un scop deosebit și nu din întâmplare, îi vom cinsti pe părinții noștri care ne-au adus aici.

Așadar, care este al cincilea principiu al unei relații? **Respectul de sine**. Respectul

pentru faptul că ești unic.

Noi suntem unici și în fața lui Dumnezeu. Înțelegeți? Și El ne privește ca unici. Dar dacă eu nu văd că sunt unic și deosebit și că am venit aici pentru un scop, aș putea să cred că Dumnezeu nu vrea să aibă legătură cu mine, iar atunci nici eu nu vreau să am legătură cu El care este o Ființă atât de minunată.

În relația unui om cu un alt om, **un om poate să-l iubească pe celălalt și să vadă ceea ce este deosebit în el, decât dacă vede ce este deosebit în el însuși.** Cum aș putea vedea ce este unic și deosebit în cel de lângă mine, dacă nu pot vedea aceasta în mine? În momentul în care recunosc că sunt un om deosebit și că am respect față de mine însumi, voi putea vedea ce este deosebit și în cel de lângă mine, iar atunci îl voi respecta. Dar în primul rând, noi trebuie să vedem aceasta în noi înșine.

Așadar, al cincilea principiu al relației dintre un om și celălalt om, este că trebuie să ne descoperim unicitatea, iar atunci nu vom mai pofti ceea ce are cel de lângă noi.

În ce privește relația dintre om și creatorii săi, noi trebuie să fim conștienți cine sunt creatorii care ne-au adus în lume și să-i cinstim, iar prin faptul că-i cinstim, recunoaștem că nu am venit în lume din întâmplare, ci am fost trimiși aici cu un scop deosebit.

Ce putem spune în concluzie? În Tora ni s-au dat zece porunci. De ce acestea zece? Pentru că scopul Torei este să ne ajute să avem o relație cu Dumnezeu și cu alte ființe umane; să ajungem să cunoaștem această Ființă minunată, pe Dumnezeu, și să devenim asemenea Lui, să călcăm pe eul nostru personal și să fim ca El prin faptul că iubim o altă ființă umană.

Scopul Torei este să ne învețe cum să avem relații, iar dacă cea mai importantă poruncă este să-L iubim pe Domnul Dumnezeu nostru și pe cel de lângă noi ca pe noi înșine, înseamnă că cele zece Porunci sunt calea prin care putem ajunge acolo; sunt cele cinci principii care ne duc acolo.

Așadar, avem zece porunci, dar cinci principii. Care sunt cele cinci principii?

1. **1.** - Recunoaște existența unei alte ființe înafară de tine:
2. **2.** - Credincioșia:

3. **3.** - Respectul față de proprietatea celui de lângă tine;
4. **4.** - Caută ceea ce este adevărat în legătură cu celălalt;
5. **5.** - Relația trebuie să ajungă în punctul în care să ne vedem propria unicitate. Respectul de sine.

Acestea sunt cele mai importante cinci principii de care avem nevoie pentru a putea avea o relație atât cu Dumnezeu, cât și cu oamenii. Vă mulțumesc.